

Sygn. akt II K 574/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy w Puławach II Wydział Karny:

Przewodniczący – Sędzia SR Aneta Milczek

Protokolant – A. P.

bez udziału Prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 11.01.2018r., 08.02.2018r. sprawy:

1/D. S. syna M., A. z domu S., urodzonego (...) w P.,

2/A. S. syna . G. i R. z domu R., urodzonego (...) w P.,

oskarżonych o to, że:

w dniu 28 grudnia 2015 roku w P. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą wzięli udział w pobiciu A. T. w ten sposób, że używając przemocy zadając ciosy pięściami w twarz, kopiąc w brzuch i kończyny dolne oraz rzucając odłamkami szkła spowodowali obrażenia ciała w postaci otarcia naskórka na prawym udzie, w okolicy podoczodołowej lewej ranę powierzchowną i krwiaka, które to obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządu ciała trwające nie dłużej niż siedem dni oraz nie naraziły go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia ani na ciężki uszczerbek na zdrowiu, ale naraziły go na skutki pourazowe w obrębie twarzoczaszki, narządu wzroku określone w art. 157 § 1 kk **tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k.**

I. oskarżonego **D. S.** oraz **A. S.** uznaje za winnych dokonania zarzucanego im czynu wyczerpującego dyspozycję art. 158 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. art. 37a k.k. wymierza każdemu z oskarżonych po 2 (dwa) lata ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydzieści) godzin w stosunku miesięcznym;

II. zwalnia oskarżonych od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K574/17

UZASADNIENIE

D. S. został oskarżony przez Prokuraturę Rejonową w Puławach o to, że: w dniu 28 grudnia 2015 roku w P. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą wzięli udział w pobiciu A. T. w ten sposób, że używając przemocy zadając ciosy pięściami w twarz, kopiąc w brzuch i kończyny dolne oraz rzucając odłamkami szkła spowodowali obrażenia ciała w postaci otarcia naskórka na prawym udzie, w okolicy podoczodołowej lewej ranę powierzchowną i krwiaka, które to obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządu ciała trwające nie dłużej niż siedem dni oraz nie naraziły go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia ani na ciężki uszczerbek na zdrowiu, ale naraziły go na skutki pourazowe w obrębie twarzoczaszki, narządu wzroku określone w art. 157 § 1 k.k. tj. o czyn z art. 158 § 1 k.k.

W dniu 28 grudnia 2015 roku w P. D. S. wraz z A. S. pobili A. T.. D. S. oraz A. S. używali przemocy wobec A. T., zadawali mu ciosy pięściami w twarz, kopali w brzuch i kończyny dolne oraz rzucali odłamkami szkła. Na skutek tego zdarzenia spowodowali u A. T. obrażenia ciała w postaci otarcia naskórka na prawym udzie, w okolicy podoczodołowej lewej

ranę powierzchowną i krwiaka, które to obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządu ciała trwające nie dłużej niż siedem dni oraz nie naraziły go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia ani na ciężki uszczerbek na zdrowiu, ale naraziły go na skutki pourazowe w obrębie twarzoczaszki, narządu wzroku określone w art. 157 § 1 kk (zeznania świadka A. T. k. 130-v-131v,2-5,31-32,38-39,60-61,88-89,90-91, zeznania świadka P. T. (1) k. 131v-132, 25-27; wyjaśnienia A. S. k. 129v-130,64-65,88-89; opinia lekarska k. 35; dokumentacja medyczna k. 10-13; zgłoszenie interwencji k. 18).

Na podstawie powołanych wyżej dowodów Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Przed Sądem oskarżony D. S. nie przyznał się do popełniania zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. Potwierdził wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego. Wynika z nich, iż w dniu 28 grudnia 2015r. wracał ze sklepu. Widział mężczyznę, który prowadzi sprzedaż rowerów. On miał ze sobą dwa piwa, trzymał je w ręku. W pewnym momencie minął R. W., z którym się przywitał. Poszedł w stronę domu. Gdy minął tego mężczyznę, usłyszał kłótnię. Klócił się ten mężczyzną z dwoma chłopakami. Widział gdy jakiś chłopak odciągał tego mężczyznę od jakiegoś chłopaka. R. W. nie brał w tym udziału. Nie wie kto klócił się z tym mężczyzną. Widział radiowóz przy sklepie, ale nie wie co się tam stało. W trakcie konfrontacji z A. T. wyjaśnił, iż tego mężczyznę zna z widzenia. Stał z R. W., przywitał się z A. S.. Przy tym zdarzeniu był chwilowo. Widział jak A. klóci się z tym mężczyzną. On nie brał w tym udziału. Nie pobił tego mężczyzny (k. 134v-135, 42-43,90-91).

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego D. S. który nie przyznał się do udziału w pobiciu pokrzywdzonego albowiem były one wykrętne, mało przekonujące a przede wszystkim sprzeczne z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, a w szczególności z wiarygodnymi zeznaniami pokrzywdzonego A. T. (k. 130-v-131v,2-5,31-32,38-39,60-61,88-89,90-91), zeznaniami świadka P. T. (1) (k. 131v-132, 25-27), opinią lekarską (k. 35), dokumentacją medyczną (k. 10-13); zgłoszeniem interwencji (k. 18).

Wiarygodność wyjaśnień oskarżonego podważa brak konsekwencji, albowiem początkowo twierdził, iż tego dnia spotkał jedynie R. W., nie wspominając nic o A. S.. Nie wymienił także kto klócił się z mężczyzną, który zajmuje się sprzedażą rowerów. Natomiast w trakcie konfrontacji z pokrzywdzonym nagle sobie przypomniał, iż wówczas przywitał się z A. S. oraz że to właśnie on klócił się z wspomnianym wyżej mężczyzną.

Analizując wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie stwierdzić, iż oskarżony w ten właśnie sposób realizował swoją linię obrony, która miała mu pomóc w uniknięciu odpowiedzialności za przestępstwo pobicia. Oskarżony nie przyznając się do udziału w pobiciu zaprzecza po prostu faktom dla niego niekorzystnym, co należy potraktować jako przyjętą przez niego linię obrony. Ponadto oskarżony nie przedstawił żadnej logicznej, przekonującej wersji, która podważała cały logicznie układający się krąg okoliczności, jednoznacznie wskazujących, że to właśnie on jest jednym ze sprawców pobicia A. T. . Nie można uznać za taką wersję, tej wskazanej przez niego w trakcie składania wyjaśnień w toku postępowania przygotowawczego a potwierdzonej przez niego przed Sądem. Nie pozwalają na to bowiem dowody wymienione wyżej.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania pokrzywdzonego A. T., który przedstawił okoliczności związane z jego pobiciem przez D. S. oraz A. S. w sposób jasny i kategoryczny.

Zeznania te Sąd ocenił jako prawdziwe, bowiem były rzeczowe i logiczne a ponadto korespondowały z zeznaniami P. T. (2) (k. 131v-132, 25-27) a także treścią dowodów z dokumentów w postaci opinii lekarskiej (k. 35), dokumentacji medycznej (k. 10-13), zgłoszenia interwencji (k. 18), które to dowody Sąd uznał za wiarygodne.

Jako wiarygodne Sąd ocenił zeznania P. T. (2) (k. 131v-132, 25-27), które to zeznania były relacją na temat zdarzenia przekazaną mu przez pokrzywdzonego.

Zeznania tego świadka Sąd ocenił jako prawdziwe, bowiem były one rzeczowe i logiczne. Oceniając zeznania ww. świadka Sąd miał na względzie, iż jest on osobą spokrewnioną z pokrzywdzonym, jednakże mając na uwadze całość materiału dowodowego Sąd nie miał podstaw do ich kwestionowania z tego powodu.

Sąd nie podzielił zeznań R. W. (k. 135-135v) w zakresie jakim twierdził, iż oskarżeni nie pobili A. T., albowiem przeczy temu całość materiału dowodowego zebranego w sprawie. Świadek jako kolega oskarżonych miał uzasadnione powody aby okoliczności przebiegu zdarzenia przedstawić w taki właśnie sposób, a z drugiej strony ze względu na znajomość z pokrzywdzonym widoczna w nich była tendencja do braku większego angażowania się w całą sytuację.

Jako wiarygodne Sąd ocenił wyjaśnienia oskarżonego A. S., co do tego, iż brał udział w pobiciu pokrzywdzonego, gdyż wskazują na to zgromadzone w sprawie dowody, w tym przede wszystkim zeznania pokrzywdzonego. Nieprawdziwe są natomiast wyjaśnienia oskarżonego A. S. w zakresie jakim twierdził, iż oskarżony D. S. nie brał udziału w pobiciu pokrzywdzonego. Oskarżony A. S. miał powody jako kolega oskarżonego D. S. do zaprzeczania jego udziałowi w pobiciu.

W ocenie Sądu opinia biegłej dotycząca doznanych przez A. T. obrażeń i skutków tych urazów, jest pełna i jasna. Z opinii tej wynika, iż na skutek przedmiotowego zdarzenia doznał on obrażeń ciała w postaci otarcia naskórka na prawym udzie, w okolicy podczołowej lewej ranę powierzchowną i krwiaka, które to obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządu ciała trwające nie dłużej niż siedem dni oraz nie naraziły go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia ani na ciężki uszczerbek na zdrowiu, ale naraziły go na skutki pourazowe w obrębie twarzoczaszki, narządu wzroku określone w art. 157 § 1 k.k.

Zadaniem Sądu opinia biegłej odznacza się wysokim stopniem fachowości. Jest ona rzetelna i szczegółowa w sposób wyczerpujący rozważa problem odniesionych przez pokrzywdzonego w przedmiotowym zdarzeniu obrażeń i ich skutków.

W świetle opinii biegłej, potwierdzone zostały okoliczności wynikające z zeznań pokrzywdzonego co do sposobu działania sprawców, w tym oskarżonego.

Strony nie zakwestionowały autentyczności i prawdziwości treści zgromadzonych w toku postępowania dowodów z dokumentów, zostały one uznane za całkowicie wiarygodne.

Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 158 § 1 k.k.

Wina oskarżonego nie budzi wątpliwości, posiada on podmiotową zdolność do wymaganego przez prawo zachowania się, ponieważ jest osobą dojrzałą, posiada wykształcenie zawodowe, a jego rozwój intelektualny i emocjonalny wskazuje na to, iż jest zdalny do bycia winnym.

Oskarżony przyswoił sobie reguły moralne, którymi kieruje się społeczeństwo. Ponadto, w ocenie Sądu, jego stan i stopień wiedzy, jak również doświadczenie życiowe, jego zdolności percepcyjne, uzasadniają przekonanie Sądu, iż oskarżony rozpoznawał sytuację, w jakiej się znalazł zarówno w sferze faktów, jak i ich prawnego wartościowania.

Z akt sprawy bezspornie wynika, iż oskarżony w chwili czynu mógł rozpoznać znaczenie swojego czynu i pokierować swoim postępowaniem.

W ocenie Sądu nie zachodzą również inne okoliczności wyłączające jego winę.

Oskarżony jest osobą dojrzałą i zdrową psychicznie, a w sprawie brak jest dowodów, które by temu przeczyły.

Z uwagi na powyższe w ocenie Sądu oskarżony miał możliwość rozpoznania bezprawności przedsięwziętego czynu.

Oskarżony przypisanego mu czynu dopuścił się umyślnie w zamiarze bezpośrednim, chciał takiego zachowania i zamiar swój zrealizował. D. S. z rozmysłem wziął udział w pobiciu pokrzywdzonego A. T.. Miał świadomość narażenia

pokrzywdzonego swoim działaniem na wystąpienie skutków przewidzianych w art. 157§ 1 k.k. i mimo to podejmował działania realizujące ustawowe znamiona czynu.

Wymierzając oskarżonemu karę za czyn z art. 158 § 1 k.k. Sąd miał na uwadze stopień społecznej szkodliwości czynu, którego się dopuścił.

Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu, Sąd uwzględnił:

- rodzaj i charakter naruszonego dobra – (przestępstwo przeciwko życiu i zdrowiu);
- sposób i okoliczności popełnienia czynu: atak na pokrzywdzonego bez istotnego uzasadnienia, zadawanie pokrzywdzonemu ciosów po całym ciele, przewaga fizyczna sprawców;
- postać zamiaru – (zamiar bezpośredni);
- motywację sprawcy – (chęć poniżenia pokrzywdzonego, dążenie do wyrządzenia pokrzywdzonemu dolegliwości);

Taka ocena społecznej szkodliwości czynu w pełni odpowiada dyrektywom z art. 115 § 2 kk.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na uwadze jako okoliczności obciążające:

- atak na pokrzywdzonego bez istotnego uzasadnienia;
- zadawanie pokrzywdzonemu ciosów po ciele ;

- skutek czynu (pokrzywdzony A. T. doznał obrażeń ciała w postaci otarcia naskórka na prawym udzie, w okolicy podczołowej lewej ranę powierzchowną i krwiaka, które to obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządu ciała trwające nie dłużej niż siedem dni oraz nie naraziły go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia ani na ciężki uszczerbek na zdrowiu, ale naraziły go na skutki pourazowe w obrębie twarzoczaszki, narządu wzroku określone w art. 157 § 1 k.k.).

Na niekorzyść oskarżonego Sąd potraktował jego dotychczasową karalność w tym za przestępstwo pobicia (k. 115-116).

Z uwagi na powyższe, Sąd na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. skazał oskarżonego na karę 2 (dwóch) lat ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym. Ze względu na uprzednią karalność oskarżonego na karę pozbawienia wolności, niemożliwe było zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności (por. art. 69 § 1 i 2 k.k.).

W ocenie Sądu orzeczona kara będzie wystarczająca wobec sprawcy, tj. celów represyjno – wychowawczych, jak również spełni swoje zadanie w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Orzeczona kara spełnia nie tylko cele w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej. Powyższa kara ma nie tylko wychować sprawcę, ale również ma być dolegliwością za popełnione przez niego przestępstwo. Kara ma także na celu kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa oraz ma umocnić postawę poszanowania prawa.

Należy stwierdzić, że orzeczona kara realizuje swe cele takie jak: cel sprawiedliwościowy – jest współmierna do ciężkości przestępstwa, a co za tym idzie - jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i zawinięcia sprawcy, cel prewencji indywidualnej – będzie ona, w ocenie Sądu, działała zarówno wychowawczo. Sprawci, że sprawca nie popełni ponownie przestępstwa, jak i represyjnie – będzie stanowiła dolegliwość, która przekona sprawcę o nieopłacalności łamania prawa, jego szybkości i surowości; cel prewencji ogólnej – będzie ona działała, przez swą nieuchronność, odstraszająco na innych potencjalnych sprawców. Ponadto kara ta będzie w sposób istotny wpływała na poczucie sprawiedliwości społecznej.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych , gdyż byłoby dla niego zbyt uciążliwe, biorąc pod uwagę jego sytuację osobistą i majątkową.

Mając na uwadze przytoczone okoliczności i powołane przepisy, Sąd orzekł jak w wyroku.